

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **M.L.**, narozená dne ...
bytem ...
zastoupená Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č. j. PK-RR/952/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru výstavby a územního plánování, (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 4. 2. 2019, čj. MeDO-9124/2019-Šab, a toto rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby „stavební úpravy objektu č. ev. x, x“ na pozemcích st. p. x a parc. č. x v k. ú. x (dále jen „*stavba*“), bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně uplatnila žalobkyně celkem šest žalobních námitek.
3. **První žalobní námitkou** bylo, že prvoinstanční orgán vycházel ve svém rozhodnutí z územního plánu z roku 2016, ačkoliv byla vydána veřejně již změna územního plánu zásadně měnící podmínky pro stavby v dané oblasti co do podmínek zastavěnosti a velikosti stavby. Prvoinstanční orgán postupoval nesprávně, pokud nepřihlédl ke změně územního plánu a neprovedl aktuální kontrolní prohlídku. Změna územního plánu byla zveřejněna nejpozději v březnu 2019 včetně připomínek a jejich vyřízení. Žalobkyně poukázala na bod 14 a 15 na str. 4 a na bod 46 na str. 13 změny územního plánu. Změna územního plánu byla sice zveřejněna po vydání prvoinstančního rozhodnutí, ale žalobkyně nebyla informována o tom, kdy byl správní spis s jejím odvoláním předložen žalované k rozhodnutí. Žalobkyně argumentovala tím, že změna územního plánu byla známa v době vydání napadeného rozhodnutí a že jejímu návrhu na přerušení řízení nebylo vyhověno. Žalobkyně shrnula, že správní orgány vycházely z nesprávného závěru, že v dané lokalitě je podmínkou dohoda o parcelaci, jež fakticky odpadne.
4. V **druhé žalobní námitce** žalobkyně s odkazem na § 68 odst. 3 správního řádu uvedla, že prvoinstanční orgán nesprávně nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušení řízení (rozhodnutí čj. MeDO-83360/2018-Šab, ze dne 24. 10. 2018) a žalovaný toto rozhodnutí potvrdil (rozhodnutí čj. PK-PK/4899/18 ze dne 5. 12. 2018). O opakované žádosti o přerušení řízení správní orgány nesprávně nerozhodovaly. Při zamítnutí návrhu na přerušení řízení správní orgány nesprávně argumentovaly počáteční fází procesu změny územního plánu. O dalším návrhu na přerušení řízení správní orgány nerozhodly, přestože proces změny územního plánu dále ve prospěch žalobkyně pokračoval. Správní orgány nezjistily skutečnosti rozhodné pro posouzení přerušení řízení (zda žádost žalobkyně koresponduje se změnou územního plánu) a nevypořádaly se s námitkami žalobkyně.
5. **Třetí žalobní námitkou** bylo, že žalovaný nevyčkal na výsledek řízení u zdejšího soudu sp. zn. 30 A 91/2018, kde bylo napadeno předchozí meritorní rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018, čj. PK-RR/235/18. Správní orgány neměly ve věci činit zásadní právní kroky, které mohly zásadně zasáhnout do práv žalobkyně, jež nebyla po část správního řízení nezákonně zastoupena advokátem. Rozhodnutí soudu v popsáném řízení může ovlivnit průběh a kontinuitu celého dalšího správního řízení, protože zrušením rozhodnutí napadeného správní

žalobou by nastal stav, kdy jedno rozhodnutí bude v právní moci a předchozí bude zrušeno, čímž by mohla být ohrožena důvěra v právo.

6. V **čtvrté žalobní námitce** žalobkyně správním orgánům vytýkala, že prvoinstanční orgán nevyhověl žádosti žalobkyně o stanovení lhůty k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k věci. Žalobkyni tak nebyl dán žádný časový prostor, aby se k věci mohla relevantně vyjádřit, a to s ohledem na složitost a obsáhlost celé věci.
7. **Pátou žalobní námitkou** bylo, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o tom, že řízení čj. MeDO-21941/2019-Šab o povolení výjimky zahájené na žádost žalobkyně u prvoinstančního orgánu bylo pravomocně skončeno, a proto že není důvod přerušovat odvolací řízení. Žalobkyně argumentovala tím, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 26. 3. 2019 bylo v rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019 nesprávně posouzeno jako opožděné. Rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla správní žalobou.
8. V **šesté žalobní námitce** žalobkyně uvedla, že závěry žalované na str. 13 napadeného rozhodnutí s odkazem na str. 8 prvoinstančního rozhodnutí o tom, že i kdyby byla doložena dohoda o parcelaci, bránil by kladnému rozhodnutí rozpor s územním plánem, jsou nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž nekonkretizuje, v jakém případě je realizovaná stavba v rozporu s územním plánem. Z rozhodnutí nelze zjistit, proč by dohoda o parcelaci nepostačovala k pozitivnímu rozhodnutí.
9. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám následovně.
11. K **první žalobní námitce** uvedl, že změna územního plánu dosud nenabyla účinnosti a její projednávání je v počáteční fázi (zpracovateli dosud nebyly předány pokyny k úpravě návrhu změny a návrh nebyl dosud projednán s veřejností). K namítané zásadě vstřícnosti žalovaný uvedl, že žalobkyně provedla stavbu bez povolení.
12. K **druhé žalobní námitce** žalovaný uvedl, že správní rozhodnutí se vydává v souladu s právním stavem k okamžiku jeho vydání a probíhající projednávání změny územního plánu není důvodem pro přerušování řízení o dodatečném povolení stavby.
13. K **třetí žalobní námitce** žalovaný uvedl, že netvrdil, že by řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 91/2018 bylo bezpředmětné, ale to, že není důvod vyčkávat na rozhodnutí soudu v této věci, jehož předmětem je přezkum rozhodnutí o zamítnutí nepřípustného odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalovaný dodal, že k odvolání žalobkyně bylo rozhodnutí ze dne 18. 5. 2018 zrušeno a věc vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému projednání.
14. K **čtvrté žalobní námitce** žalovaný uvedl, že v novém projednání věci dal prvoinstanční orgán účastníkům několikrát možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, např. dne 10. 9. a 13. 12. 2018. Žalobkyně podávala procesní návrhy, o nichž prvoinstanční orgán rozhodoval, a žalobkyně se proti tomu se odvolávala.
15. K **páté žalobní námitce** žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí ze dne 24. 5. 2019 je nesprávné, aniž by to však mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Neodůvodněná žádost

žalobkyně byla zamítnuta pro rozpor s územním plánem a z nesouladu s územním plánem nelze udělit výjimku. Pokud by byla stavba žalobkyně v souladu s územním plánem, žalobkyně by žádnou výjimku pro jejich dodatečné povolení nepotřebovala.

16. K **šesté žalobní námitce** žalovaný uvedl, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou přezkoumatelná.
17. Žalovaný žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

18. Vzhledem k tomu, že žalovaný s tímto postupem vyjádřil výslovný souhlas a žalobkyně ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřila svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

19. Žaloba je nedůvodná.
20. Soud zdůrazňuje, že v souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ke dni vydání napadeného rozhodnutí (18. 4. 2019), a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
21. Předmětem správního řízení bylo rozhodování o žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavebních úprav provedených žalobkyní na její nemovitosti (o stavbě) podané u prvoinstančního orgánu dne 6. 1. 2017. Soud předepisuje, že mezi účastníky bylo nesporné (šlo o skutková zjištění správních orgánů nerozporovaná žalobkyní), že žalobkyně bez územního souhlasu, resp. rozhodnutí, bez ohlášení, resp. povolení provedla stavbu a požádala o její dodatečné povolení. Dále bylo nesporné, že předmětné stavební úpravy jsou v rozporu s územním plánem Domažlice, schváleným usnesením zastupitelstva města, ze dne 19. 10. 2016, opatřením obecné povahy Územní plán Domažlice, který nabyl účinnosti dne 7. 11. 2016 (dále jen „územní plán“).
22. Ze správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční orgán sdělil žalobkyni, že může nahlédnout do podkladů k rozhodnutí a vyjádřit se k nim sdělením ze dne 19. 10. 2017. Žádost žalobkyně byla pak zamítnuta rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 13. 12. 2017. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2018 bylo zamítnuto odvolání JUDr. Františka Grznára proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 13. 12. 2017 pro nepřípustnost. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2018 bylo rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 13. 12. 2017 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Dne 31. 5. 2018 podala žalobkyně u prvoinstančního orgánu návrh na přerušení řízení, který odůvodnila podáním správní žaloby ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018. Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2018 prvoinstanční orgán žádost žalobkyně o přerušení řízení zamítl a k odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2018. Prvoinstanční orgán sdělil žalobkyni, že může nahlédnout do podkladů k rozhodnutí a vyjádřit se k nim sdělením ze dne 10. 9. 2018. Dne 24. 9. 2018 žalobkyně do podkladů pro rozhodnutí nahlédla a navrhla přerušení řízení s odůvodněním, že dne 24. 8. 2017 podala žádost o změnu územního plánu. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018

prvoinstanční orgán žádost žalobkyně o přerušení řízení zamítl a k odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 12. 2018. Prvoinstanční orgán sdělil žalobkyni, že může nahlédnout do podkladů k rozhodnutí a vyjádřit se k nim sdělením ze dne 13. 12. 2018. Dne 16. 12. 2018 žalobkyně navrhla přerušení řízení, jež odůvodnila podáním správní žaloby ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018. Dne 16. 12. 2018 žalobkyně navrhla doplnit dokazování o aktuální stav řízení o změně územního plánu. Sdělením ze dne 7. 1. 2019 prvoinstanční orgán žalobkyni informoval, že zastupitelstvo města schválilo zadání změny územního plánu dne 18. 10. 2017, jehož součástí je posouzení požadavku žalobkyně na změnu územního plánu, když zpracovatel návrh dosud nepředal. Sdělením ze dne 8. 1. 2019 prvoinstanční orgán informoval žalobkyni o tom, že její postup, kdy opakovaně navrhla podáním ze dne 16. 12. 2018 přerušení řízení s ohledem na soudní řízení sp. zn. 30 A 91/2018, je zneužitím práva, a proto se jejím návrhem na přerušení řízení nebude zabývat. Prvoinstanční orgán sdělil žalobkyni, že může nahlédnout do podkladů k rozhodnutí a vyjádřit se k nim sdělením ze dne 9. 1. 2019.

23. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019 byla žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby zamítnuta s odůvodněním, že podle územního plánu se stavba nachází ve funkční ploše „plochy bydlení v rodinných domech (BI)“ a přestavbové ploše P26. Na str. 5 až 8 prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán podrobně a logicky vysvětlil, že žádná z podmínek územního plánu vyžadovaná pro záměr žalobkyně nebyla splněna, když pro vyhovění žádosti je nutné splnění podmínek všech. Prvoinstanční orgán shrnul, že stavební záměr žalobkyně je v rozporu s územním plánem.
24. Žalobkyně v odvolání ze dne 12. 2. 2019 proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítla, že prvoinstanční orgán neuvedl, jaké podmínky dohody o parcelaci by byly přípustné pro žalobkyni a proč se dohoda o parcelaci nemůže vztahovat jen na žalobkyni, když uvedl, že poučil žalobkyni o náležitostech dohody, ale dohoda je fakticky nemožná, proto žalobkyni k jejímu předložení nevyzýval. Žalobkyně namítala, že prvoinstanční orgán měl žalobkyni vysvětlit, jaká dohoda o parcelaci je pro její záměr přípustná, a že v prvoinstančním rozhodnutí chybí údaje o řešení produkce odpadních vod v minulosti. Poslední odvolací námitkou bylo, že prvoinstanční orgán nezjišťoval, jak byla stavba č. ev. 474 a řešení produkce splaškových vod původně povoleny a zkolaudovány. Žalobkyně dodala, že prvoinstanční orgán neměl rozhodovat v situaci, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto ve věci přístřešku stavby.
25. Napadené rozhodnutí je žalovaným odůvodněno následovně. Žalobkyně přes důkazní břemeno, které ji podle stavebního zákona tíží, neprokázala ani po více než dvou letech od podání žádosti o dodatečné povolení stavby soulad této stavby s územním plánem. Skutečnost, že žalobkyně o změnu územního plánu požádala, neznamená, že územní plán bude změněn tak, jak žalobkyně požaduje. I kdyby správní soud v řízení sp. zn. 30 A 91/2018 žalobě vyhověl, nemohlo by to vést k jinému konečnému meritornímu rozhodnutí. Žalovaný aproboval závěry prvoinstančního orgánu o rozporu stavby s územním plánem. Z postupu žalobkyně, kdy v žádosti o změnu územního plánu uvedla, že uzavření dohody o parcelaci není realizovatelné ani pro ni není důvod, je zřejmé, že dohodu uzavírat nemíní. Navíc k žádosti žalobkyně tuto prvoinstanční orgán řádně poučil sdělením ze dne 24. 10. 2018 o náležitostech dohody. Za nesprávný nelze označit ani postup prvoinstančního orgánu, kdy žalobkyni k předložení dohody nevyzýval, protože absence dohody není podle str. 8 prvoinstančního rozhodnutí jediným rozparem mezi stavbou a územním plánem. Z podání žalobkyně v jiných řízeních je zřejmé, že nejbližší kanalizační přípojka je vzdálena 350 m, tudíž nedoplnění spisu o spis původní stavby nemohlo vést k nezákonnosti rozhodnutí. Navíc,

žalobkyní provedená stavba v části odvodu splaškových vod je v rozporu s územním plánem, když tento závěr původní spis nemohl ovlivnit. K přístřešku žalovaný konstatoval, že obě stavby spolu nesouvisí a nepodmiňují se, proto nelze požadovat, aby bylo nejdříve rozhodnuto o přístřešku, tudíž nejde o důvod nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí.

26. Dne 24. 2. 2019 žalobkyně podala žádost o výjimku dle § 169 odst. 2, 3, 5 a 6 stavebního zákona a navrhla, aby odvolací řízení bylo přerušeno do doby rozhodnutí o výjimce. Výzvou ze dne 4. 3. 2019 byla žalobkyně vyzvána k doplnění žádosti o výjimku o to, z jakého ustanovení a jakého prováděcího předpisu je o výjimku žádáno, tj. čeho se žalobkyně domáhá. Usnesením ze dne 26. 3. 2019 bylo řízení o povolení výjimky zastaveno z důvodu, že přes výzvu žalobkyně neuvedla právní předpis, ze kterého je o výjimku žádáno. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání dne 16. 4. 2019, jež bylo pro opožděnost žalovaným zamítnuto rozhodnutím ze dne 24. 5. 2019. Posledně uvedené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu čj. 57 A 109/2019-30 ze dne 19. 11. 2019.
27. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy.
28. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017 lze dodatečně povolit stavbu, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
 - a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
29. Podle § 43 odst. 5 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017 je územní plán závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí.
30. Podle § 90 písm. a) stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017 posuzuje v územním řízení stavební úřad, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.
31. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. září 2017, č. j. 9 As 342/2016 - 23, uvedl, že *„Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o dodatečném povolení stavby musí žadatel o povolení prokázat naplnění všech podmínek pro vyhovění žádosti. Není-li splněna byť jediná z předepsaných podmínek, stavbu nelze dodatečně povolit. Z tohoto důvodu krajskému soudu nelze nic vytýkat, že svůj závěr o nedůvodnosti žaloby založil na tom, že posuzovaný mobilní dům není možné na pozemek umístit s ohledem na rozpor s územním plánem. (...) Textaci územního plánu, z níž vycházel žalovaný, stěžovatel nijak nezpochybňuje a tato textace vylučuje, aby byla posuzovaná stavba dodatečně povolena. Stěžovateli přitom nic nebránilo, aby se s územním plánem seznámil. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná. Podstatné bylo zhodnocení, zda posuzovanou stavbu umožňuje územní plán. Při takovém hodnocení se vychází z územního plánu. (...) Nejvyšší správní soud dodává, že odůvodnění rozhodnutí není nezbytně nutné pojmout jako podrobnou oponenturu a vyvracení jednotlivých námitek, pokud je proti nim postaven vlastní argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publikovaný jako N 26/52 Sb. NU 247, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>). Ze správních rozhodnutí je jasné patrné, že rozpor s územním plánem brání dodatečnému povolení stavby, což je argumentační základ, z něhož je zřejmé, že pro posouzení věci byl rozhodný územní plán, a nikoli tvrzení, která se přímo nevztahují k úpravě v územním plánu.“*
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. července 2014, č. j. 5 As 161/2012 - 38, uvedl, že:

„Ve své ustálené judikatuře vycházející ze znění § 129 odst. 2 stavebního zákona (v aktuálním znění § 129 odst. 3 stavebního zákona) Nejvyšší správní soud uvádí, že na jedné straně rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nepodléhá správnímu uvážení stavebního úřadu, jak nesprávně přepokládá nejen stěžovatelka v kasační stížnosti, ale i krajský soud ve svém rozsudku (jsou-li splněny zákonné podmínky pro dodatečné povolení stavby, má stavební úřad povinnost takové rozhodnutí vydat – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, dostupný na www.nssoud.cz), na straně druhé v řízení o dodatečném povolení stavby musí být naplnění podmínek pro možnost dodatečného povolení prokázáno nepochybně a důkazní břemeno nese v těchto otázkách vždy stavebník nebo vlastník stavby (žadatel o dodatečné povolení). Zde lze opět odkázat např. na již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108. V tomto směru zdejší soud ostatně navázal na starší judikaturu správních soudů týkající se podmínek pro dodatečné povolení stavby obsažených v obdobném ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podrobně se k této otázce Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 70/2011 - 74, dostupném na www.nssoud.cz. Stanovisko, že je to vlastník stavby nebo stavebník, kdo musí sám prokázat, že byly splněny veškeré zákonem stanovené podmínky, zastává i odborná literatura (viz např. Kývalová, M. In: Macháčková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 661).“

33. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 23. dubna 2019, č. j. 29 A 120/2016-56, uvedl, že „Podstatu věci tvoří polemika žalobkyně se způsobem, jakým žalovaný (i správní orgán prvního stupně) posoudili otázku, zda je pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona rozhodný soulad předmětné stavby s územně plánovací dokumentací, platnou v době umístění stavby, popřípadě podání návrhu na dodatečné povolení stavby, anebo s územně plánovací dokumentací, platnou v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud považuje za nezbytné předně zdůraznit, že uvedenou otázkou, z jaké územně plánovací dokumentace je třeba vycházet při posuzování žádostí o vydání územních rozhodnutí, resp. žádostí o jejich změnu, se správní soudy, včetně Nejvyššího správního, ve své judikatuře (dostupné rovněž na www.nssoud.cz) opakovaně zabývaly. Již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006-98, Nejvyšší správní soud jednoznačně zdůraznil (byť ve vztahu k tehdy platnému stavebnímu zákonu z roku 1976, tj. zákonu č. 50/1976 Sb.), že „ve stavebním řízení rozhoduje stavební, příp. nadřízený správní orgán ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv ke dni podání žádosti.“ (srov. k tomu dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006-98, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 24/2005-36). Uvedený právní názor Nejvyšší správní soud následně zopakoval i ve vztahu ke stavebnímu zákonu z roku 2006, a to v rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 73/2011-316, v němž konstatoval, že, „při posuzování souladu žádosti o změnu územního rozhodnutí s územně plánovací dokumentací [§ 90 písm. a) stavebního zákona z roku 2006] je třeba vycházet z územně plánovací dokumentace platné v době rozhodování stavebního úřadu o této žádosti, nikoliv z územně plánovací dokumentace platné v době vydání původního územního rozhodnutí.“ Tentýž názor pak Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudku ze dne 26. 2. 2015, č. j. 7 As 261/2014-42, když nadto zdůraznil, že „podle ustálené judikatury správních soudů (...) je pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení rozhodující skutkový a právní stav (tedy i stav územně plánovací dokumentace) nikoliv ke dni podání žádosti, ale ke dni vydání rozhodnutí.“ V rozsudku ze dne 24. 5. 2018, č. j. 4 As 63/2018-28, ve kterém Nejvyšší správní soud rovněž vycházel z citované judikatury, navíc poukázal na skutečnost, že „[t]ato judikatura vztahující se zčásti již ke stavebnímu zákonu z roku 2006 obstála také v testu ústavnosti, jelikož ústavní stížnosti proti těmto rozsudkům byly odmítnuty jako zjevně neopodstatněné (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 1423/12, ve vztahu k rozsudku sp. zn. 1 As 73/2011 a usnesení

Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1060/15, ve vztahu k rozsudku sp. zn. 7 As 261/2014).“

34. Výše popsanou právní úpravu a judikaturu správních soudů shrnuje soud tak, že žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby musela být správními orgány zamítnuta, pokud žalobkyně v řízení neprokázala, že je stavba v souladu s územním plánem ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu. K tomu lze předeslat, že splnění podmínky, že stavba žalobkyně byla v rozporu s územním plánem účinným ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nebyla mezi účastníky sporná.
35. Žádná z žalobních námitek není důvodná.
36. K **první žalobní námitce** uvádí soud následující.
37. Pro rozhodnutí žalovaného byl rozhodující skutkový a právní stav ke dni 18. 4. 2019, kdy vydal napadené rozhodnutí. K tomuto datu byl pro území, v němž se nachází předmětná stavba žalobkyně, účinný územní plán, jenž nebyl od nabytí své účinnosti dne 7. 11. 2016 jakkoli změněn. Skutečnost, že případně probíhá proces jeho změny, není pro rozhodnutí žalovaného právně významná. Žalovaný proto postupoval správně, pokud vycházel z platného a účinného územního plánu.
38. Soud podotýká, že nedošlo k žádné žalobkyní tvrzené „aktuální a zveřejněné změně územního plánu“, nýbrž k tomu, že podle § 50 odst. 2 stavebního zákona byla stanovena doba a místo konání společného jednání o návrhu změny předmětného územního plánu s dotčenými orgány (viz žalobkyní označený důkaz na <https://www.domazlice.eu/mestsky-urad/uzemni-planovani/uzemni-plany/domazlice-/zmena-c1-up-domazlice/>). Tvrdila-li tedy žalobkyně, že změna územního plánu byla zveřejněna na uvedené webové straně nejpozději v březnu 2019 včetně připomínek a jejich vyřízení, nebyla to pravda. Pokud tedy žalobkyně namítala, že žalovaný měl vycházet ze změněného územního plánu, jde o námitku lichou, protože v době rozhodování žalovaného územní plán změněn nebyl.
39. Spatřovala-li žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že nebyla provedena aktuální kontrolní prohlídka, pak se mýlí, protože prohlídka by na závěru o rozporu mezi stavbou a územním plánem nemohla ničeho změnit, přičemž ani sama žalobkyně netvrdila, jaké skutečnosti způsobílé ovlivnit nezákonnost napadeného rozhodnutí by mohly být prohlídkou zjištěny. Navíc žalobkyně absenci prohlídky nevtělila do svých odvolacích námitek, takže žalovaný nemohl napadeným rozhodnutím v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu pochybit, nevěnoval-li se v napadeném rozhodnutí prohlídce.
40. Pokud žalobkyně v prvním okruhu žalobních námitek namítla, že nebyla vyrozuměna o postoupení správního spisu žalovanému s odvoláním, pak nejde vzhledem k ust. § 88 správního řádu o žádnou vadu řízení a námitka žalobkyně je proto lichá.
41. K **druhé žalobní námitce** uvádí soud následující.
42. Pokud jde o první návrh žalobkyně na přerušení řízení ze dne 24. 9. 2018, ten žalobkyně odůvodnila tím, že požádala o změnu územního plánu dne 24. 8. 2017. Prvoinstanční orgán tedy nijak nepochybil, když rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018 žádosti žalobkyně nevyhověl, a stejně tak nepochybil ani žalovaný, když toto rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 5. 12. 2018. Soud se plně ztotožňuje se závěrem správních orgánů obou stupňů, že před rokem podaná žádost žalobkyně o změnu územního plánu a tehdejší aktuální stav, kdy se návrh změny územního plánu vypracovával, nemohly odůvodnit přerušení řízení podle § 64 správního řádu. Soud odkazuje na odůvodnění nedůvodnosti návrhu na přerušení řízení podané na str. 2 a 3 prvoinstančního rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018, čj. MeDO-83360/2018-Šab, a na str. 6 až 8 rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2018, čj. PK-PK/4899/18, s nimiž se zcela ztotožňuje.

43. V žalobě žalobkyně uvedla, že podala další žádost o přerušení řízení z důvodu dalšího posunu ve věci změny územního plánu, o níž správní orgán již nesprávně nerozhodoval. Soud však ze správního spisu zjistil, že žalobkyně nikdy žádnou další žádost o přerušení řízení s odkazem na změnu územního plánu nepodala, proto nemůže být žalobní námitka důvodná. Žalobkyně sice podala ještě návrh na přerušení řízení dne 16. 12. 2018, ale ten odůvodnila výlučně řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 91/2018, a další návrh na přerušení řízení dne 24. 2. 2019, avšak ten odůvodnila podanou žádostí o udělení výjimky podle § 169 stavebního zákona.
44. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2019, čj. 62 A 163/2017-76, publikovaný ve vydání č. 6/2019 Sb. NSS pod ev. č. 3889/2019, jehož právní věta zní tak, že *„povinnost správního orgánu přerušit řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 není automatická a neomezená. Řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 se nepřerušuje, byť by o to žadatel požádal, pokud je žádost odůvodňována toliko možnou budoucí změnou právního rámce, který v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby její dodatečné povolení neumožňuje, a to tím spíše, jde-li o změnu, jejíž proces eventuálního přijetí je teprve v rané fázi. V řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 je na vlastníkově stavby (stavebníkovi), aby prokázal naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby, aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodíní vyčkáváním na eventuální pro něj („možná“) příznivější právní stav.“* Soud považuje za vhodné podotknout, že Sbírku rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydává Nejvyšší správní soud za účelem zajištění jednoty rozhodování soudů ve správním soudnictví, když podmínkou pro zařazení judikátu do sbírky je předchozí projednávání právní věty judikátu v plénu Nejvyššího správního soudu. Proto jde o rozhodnutí, která by měla být správními soudy a správními orgány respektována a s úctou následována. Pro posuzovanou věc jsou závěry popsání rozhodnutí správního soudu plně aplikovatelné – pokud správní orgán po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení k nepovolené stavbě zjistí, že stavba je provedena v rozporu s územním plánem, aniž by změny podmínek územního plánování byly v pokročilé (podle zdejšího soudu závěrečné) fázi jejich eventuálního přijetí (jak žalovaný příلهavě podrobně popisuje na str. 10 napadeného rozhodnutí), k přerušení řízení nebylo důvodu. Vzhledem k tomu, že v době podání návrhu na přerušení řízení byl proces změny územního plánu v naprosto počáteční fázi, nemohlo mít nepřerušení řízení za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
45. Podle zdejšího soudu je nepřijatelné, aby vlastník nepovolené stavby úspěšně nárokoval beneficium poskytnutí časového prostoru určeného pro čekání na právní stav, který bude pro něj příznivější. Důsledkem takového postupu by bylo nabytí neospravedlnitelné výhody takového stavebníka oproti stavebníkovi, který by v souladu se svými právními povinnostmi na případnou příznivější změnu právního stavu pokorně čekal (a o stavební povolení teprve pak žádal a poté stavbu prováděl). Soud shrnuje, že nepřerušily-li tedy správní orgány k žádosti žalobkyně řízení a vydaly-li meritorní rozhodnutí, nepochybily tak, že by meritorní rozhodnutí byla nezákonná.
46. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány měly při rozhodování žádosti žalobkyně o přerušení řízení zjišťovat, zda žádost žalobkyně koresponduje se změnou územního plánu, pak se mýlí, protože pro rozhodování o přerušení řízení bylo především významné, v jakém stádiu se proces změny územního plánu nachází. Teprve bylo-li by zjištěno, že jde o fázi finální, mělo by význam zabývat se tím, zda a nakolik je změna územního plánu ve vztahu k meritu relevantní. Pokud žalobkyně uvedla, že se správní orgány nevypořádaly se s jejími námitkami, nekonkretizovala jakými, proto soud se stejnou mírou obecnosti uvádí, že namítaný

nedostatek neshledal.

47. K **třetí žalobní námitce** uvádí soud následující.

48. V řízení před zdejším soudem sp. zn. 30 A 91/2018 se posuzuje zákonnost rozhodnutí žalovaného čj. PK-RR/235/18 ze dne 2. 3. 2018, jímž bylo zamítnuto odvolání JUDr. Františka Grznára proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu čj. MeDO-88033/2017-Šab ze dne 13. 12. 2017. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu čj. MeDO-88033/2017-Šab ze dne 13. 12. 2017 bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím žalovaného čj. PK-RR/1589/18 ze dne 18. 5. 2018, nemůže se výsledek řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2018 dotknout přezkumu napadeného rozhodnutí ze strany soudu v tomto řízení. Jinými slovy, bylo by nebo nebylo by odvolání JUDr. Františka Grznára zamítnuto zákonně či nezákonně, vzhledem ke zrušení rozhodnutí prvoinstančního orgánu, proti němuž odvolání směřovalo, nemůže mít takový závěr na přezkum v této věci jakýkoli vliv. Správní orgány proto nemohly pochybit, pokud žádostem žalobkyně o přerušení řízení z tohoto důvodu nevyhověly, protože důvody pro přerušení řízení stanovené v § 64 správního řádu nastat nemohly. Z toho vyplývá závěr, že namítané pochybení, došlo-li k němu, nemůže mít prážadný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Vady řízení obecně popsané v žalobě (tvrzené nezastoupení advokátem po část správního řízení), které podle žalobkyně mohou mít vliv na „průběh a kontinuitu celého dalšího správního řízení“, nejsou ani teoreticky s to mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného uvedeným na str. 11 napadeného rozhodnutí, že výsledek řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2018 napadené rozhodnutí ovlivnit nemohl.

49. Ke **čtvrté žalobní námitce** uvádí soud následující.

50. Soud předesílá, že žalobkyně prvoinstanční orgán nikdy nežádala o stanovení lhůty k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k věci, proto nemohl prvoinstanční orgán pochybit, když o takové neexistující žádosti nerozhodoval. Prvoinstanční orgán sdělil žalobkyni, že může nahlédnout do podkladů k rozhodnutí a vyjádřit se k nim sdělením ze dne 19. 10. 2017, ze dne 10. 9. 2018, ze dne 13. 12. 2018 a ze dne 9. 1. 2019. Přesto žalobkyně využila možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí jen dne 24. 9. 2018. K porušení procesních práv žalobkyně tedy nedošlo. Žalobkyni byl jednoznačně dán dostatečný prostor, aby se k věci mohla relevantně vyjádřit, když věc nebyla nijak právně složitá (ani žalobkyně neuvedla, v čem by neobvyklá složitost věci měla spočívat) a ani spis nebyl nijak neobvykle rozsáhlý (naprostou většinu spisu tvoří podání žalobkyně a rozhodnutí o nich). Soud dodává, že žalobkyně ostatně v žalobě ani nenamítala, s kterými konkrétními listinami ze spisu se nemohla seznámit a jak by se bývala vyjádřila k věci, byl-li by jí dán podle jejího tvrzení dostatečný prostor, tudíž tento stav nemohl vést ke zjištění nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Námitka není důvodná tedy již jen z toho důvodu, že žalobkyně netvrdila, že by mělo toto tvrzené procesní pochybení způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by teoreticky opravdu žalobkyni nebyl dán prostor pro vyjádření v prvoinstančním řízení, mohla své vyjádření podat v rámci odvolacího řízení. Se všemi argumenty žalobkyně v prvoinstančním řízení i v odvolacím řízení se však správní orgány vypořádaly a žalobkyně ani opak netvrdí. Žalobkyně tuto námitku neuplatnila ve svém odvolání, takže nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže spočívat v nevypořádání této námitky ani v jejím vadném vypořádání (§ 89 odst. 2 správního řádu).

51. K **páté žalobní námitce** uvádí soud následující.

52. Rozsudkem zdejšího soudu čj. 57 A 109/2019-30 ze dne 19. 11. 2019 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2019 čj. PK-PK/1664/19 zrušeno. Namítala-li žalobkyně, že žalovaný

měl přerušit řízení, není tato námitka důvodná, protože rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o povolení výjimky nebránilo meritornímu rozhodnutí v posuzované věci, jehož základem byl rozpor stavby s územním plánem, a řízení podle § 169 stavebního zákona nemohlo být tedy důvodem pro přerušení řízení podle § 64 správního řádu. Žalovaný ostatně správně vycházel v souladu s § 73 odst. 2 správního řádu z toho, že v době jeho rozhodování bylo usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o povolení výjimky pravomocné a tedy pro účastníky i správní orgány závazné. Z tohoto důvodu nepochybil žalovaný, pokud řízení nepřerušil na skončení tohoto, tehdy již pravomocně skončeného, řízení.

53. K **šesté žalobní námitce** uvádí soud následující.

54. Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná, protože v případě, že odvolací orgán závěry prvoinstančního orgánu aprobej, může na argumentaci obsaženou v rozhodnutí prvoinstančního orgánu odkázat. V daném případě je rozpor s územním plánem, který ostatně není ani žalobkyní rozporován, podrobně popsán na str. 5-8 prvoinstančního rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí je dále podrobně na str. 11-14 rozvedeno, v čem rozpor s územním plánem spočívá. Soud dodává, že není smyslem ani soudního ani správního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto je jak soud, tak i odvolací správní orgán v případech shody oprávněn odkazovat na toto odůvodnění rozhodnutí, které je přezkoumáváno a je účastníkům tedy známé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49).

55. K námitce, že je nesrozumitelný závěr žalované na str. 13 napadeného rozhodnutí s odkazem na str. 8 prvoinstančního rozhodnutí o tom, že i kdyby byla doložena dohoda o parcelaci, bránil by kladnému rozhodnutí rozpor s územním plánem, protože žalovaný nekonkretizuje, v jakém případě je realizovaná stavba v rozporu s územním plánem a proč by dohoda o parcelaci nepostačovala k pozitivnímu rozhodnutí, uvádí soud následující. Žalovaný na str. 13 svého rozhodnutí uvedl, že absence dohody o parcelaci není jediným důvodem rozporu s územním plánem a odkázal na str. 8 prvoinstančního rozhodnutí, přičemž na str. 8 prvoinstančního rozhodnutí se uvádí, že stavba není v dané ploše podle územního plánu přípustná, že dále splaškové vody nejsou odvedeny do veřejné kanalizace a konečně že nebyla předložena dohoda o parcelaci, přičemž pro vyhovění žádosti bylo nutné splnit všechny tyto tři uvedené podmínky, aniž v posuzovaném případě byla splněna i jen jedna z nich. Takové vysvětlení žalovaného není nesrozumitelné.

56. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

57. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu